

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 26Cbi/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121266458
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Antalová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6121266458.6

Rozhodnutie

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou Mgr. Zuzanou Antalovou, v právnej veci žalobcu Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému LawService Recovery, k.s., so sídlom kancelárie Stráž 223, 960 01 Zvolen, IČO: 47 817 003, správca konkurznej podstaty úpadcu Potraviny Kačka, a.s. „v konkurze“, Dukelských hrdinov 2, 984 01 Lučenec, IČO: 36 620 319, zast. JUDr. Juraj Rybár, advokát s.r.o., Stráž 223, 960 01 Zvolen, IČO: 47 252 952, o určenie pohľadávok proti podstate, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že pohľadávka žalobcu - poistné za mesiace: október 2019 - 1 549 613,75 EUR, november 2019 - 28 982,14 EUR, december 2019 - 29 515,27 EUR, január 2020 - 3 693,62 EUR, február 2020 - 2 817,31 EUR, február 2020 - 309,95 EUR, marec 2020 - 38,39 EUR celkove vo výške 1 614 970,43 EUR v konkurznom konaní úpadcu Potraviny Kačka, a.s. „v konkurze“, Dukelských hrdinov 2, 984 01 Lučenec, IČO: 36 620 319, sp. zn. 2K/12/2019 vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica je čo do právneho dôvodu a výšky pohľadávkou proti podstate.

II. Žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1) Žalobca (pôvodne Sociálna poisťovňa, a. s.) sa svojou žalobou domáhal určenia, že pohľadávka žalobcu - poistné za mesiace: október 2019 - 1 549 613,75 Eur, november 2019 - 28 982,14 Eur, december 2019 - 29 515,27 Eur, január 2020 - 3 693,62 Eur, február 2020 - 2 817,31 Eur, február 2020 - 309,95 Eur, marec 2020 - 38,39 Eur celkove vo výške 1 614 970,43 Eur v konkurznom konaní úpadcu Potraviny Kačka, a. s. „v konkurze“, Dukelských hrdinov 2, 984 01 Lučenec, IČO: 36 620 319, sp. zn. 2K/12/2019 vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica je čo do právneho dôvodu, výšky a poradia pohľadávkou proti podstate. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením č. 2K/12/2019 zo dňa 10.10.2019 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: Potraviny Kačka, a.s. „v konkurze“, Dukelských hrdinov 2, 984 01 Lučenec, IČO: 36 620 319. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 200/2019 dňa 16.10.2019 a dňom 17. 10. 2019 nastali účinky vyhlásenia konkurzu (§ 23 ZKR). Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 6.8.2020 odvolal správcu konkurznej podstaty JUDr. Ing. Katarínu Tkáčovú so sídlom kancelárie Záhradná 863/8. 962 12 Detva a ustanovil za správcu konkurznej podstaty LawService Recovery, k.s. so sídlom kancelárie Stráž 223, 960 01 Zvolen. Žalobca si prihlásil pohľadávku vo výške 1 765 770,42 Eur ako pohľadávku proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu z titulu neuhradeného poistného na sociálne poistenie za mesiace: október 2019 sumu 1 631 806,86 Eur, november 2019 sumu 22 620,47 Eur, november 2019 sumu 11 877,34 Eur, december 2019 sumu 38 385,34 Eur, január 2020 sumu 1 197,27 Eur, január 2020 sumu 8 250,26 Eur, február 2020 sumu 8 427,75 Eur, február 2020 sumu 488,75 Eur, marec 2020 sumu 4 600,88 Eur, marec 2020 sumu 390,01 Eur, apríl 2020 sumu 4 560,36 Eur, máj 2020 sumu 4 591,16 Eur, jún 2020 sumu 4 515,08 Eur, júl 2020 sumu 4 886,50 Eur, august 2020 sumu 4 886,50 Eur, september 2020 sumu 4 309,58 Eur, október 2020 sumu 4 256,07 Eur, november 2020 sumu 5 981,71 Eur. Listom zo dňa 11.1.2021 bola právnenému

predchodcovi žalobcu doručená žiadosť o doloženie listín, ktoré preukazujú skutočnosti uvedené v prihláške proti podstate, týkajúce sa neuhradeného bežného poistného na sociálne poistenie úpadcu. K predmetnej žiadosti sa Sociálna poisťovňa vyjadrila listom č. XXX-XX/XXXX-X, V.-XXXXXX/XXXX dňa 25. januára 2021, v ktorom poukazuje na nasledovné skutočnosti: Dňa 1. januára 2005 nadobudol účinnosť zákon č. 721/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého má zamestnávateľ povinnosť predkladať pobočke Sociálnej poisťovne (ďalej len „pobočka“) výkaz poistného (na sociálne poistenie) a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac v lehote splatnosti ním odvádzaného poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie na tlačivách alebo inou formou, ktorých obsah a spôsob zasielania určí Sociálna poisťovňa (ods. 1 písm. f) a ods. 2 § 231 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov). Zamestnávateľ, ktorý zamestnáva 9 a viac zamestnancov, je na základe uznesenia Rady riaditeľov Sociálnej poisťovne zo dňa 21. septembra 2005 povinný s účinnosťou od 1. októbra 2005 zasielať príslušnej pobočke mesačné výkazy poistného a príspevkov elektronickou formou, ak Sociálna poisťovňa neurčí inak. To znamená, že po prvý raz predloží výkaz v elektronickej forme už za mesiac september 2005. Na základe hore uvedeného správca konkurznej podstaty predložil elektronicke výkazy poistného na sociálne poistenie úpadcu za jednotlivé mesiace tak ako boli uplatnené v prihláške proti podstate dňa 5.1.2021. Sociálna poisťovňa požadované výkazy v papierovej forme nemá, takže nemá možnosť požadované predložiť. Keďže výkazy boli správcom predložené elektronicke, požadované výpisy nie je možné k prihláške doplniť. Výkazy poistného na sociálne poistenie predkladá správca konkurznej podstaty, takže sa nachádzajú u správcu konkurznej podstaty, t. j. žalobcu. Listom zo dňa 3.3.2021 doručeným Sociálnej poisťovni, ústredie Bratislava, dňa 4.3. 2021 oznámil žalovaný - správca konkurznej podstaty úpadcu LawService Recovery, k.s. so sídlom kancelárie Stráž 223, 960 01 Zvolen, že uplatnenú pohľadávku proti podstate v celkovej výške 150 799,99 EUR uznal s poradím uspokojenia § 87 ods. 2 písm. k) ZKR. Ďalšiu časť prihlásenej pohľadávky proti podstate vo výške 1 614 970,43 EUR neuznáva. Jedná sa nasledovné obdobia:

október 2019 - 1 549 613,75 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	§
november 2019 - 28 982,14 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	§
december 2019 - 29 515,27 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	§
január 2020 - 3 693,62 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	
február 2020 - 2 817,31 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	
február 2020 - 309,95 Eur - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	
marec 2020 - 38,39 EUR - ako pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR,	

v celkovej výške 1 614 970,43 EUR, nepovažuje za pohľadávku proti podstate z dôvodu, že nesúvisela so správou a speňažovaním majetku s poukázaním na ustanovenie § 87 ods. 7 ZKR oznámil, že neuznáva právny dôvod, výšku a poradie uplatnenej pohľadávky proti podstate a zároveň vyzval navrhovateľa v zmysle ust. § 87 ods. 8 ZKR, aby sa najneskôr v lehote 15 dní od doručenia výzvy žalobou podanou voči správcovi domáhal, aby súd určil právny dôvod, výšku a poradie pohľadávky proti podstate. Správca má za to, že pohľadávku uplatnenú Sociálnou poisťovňou nemožno kvalifikovať ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR nakoľko nedošlo ku kumulatívne splneniu podmienok podľa § 87 ods. 2, písm. i) ZKR a to že pohľadávka nevznikla po vyhlásení konkurzu a pohľadávka nesúvisí s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu. Podľa vyjadrenia správcu konkurznej podstaty pohľadávku vo výške 1 614 970,43 Eur za obdobie október 2019 až marec 2020 neuznáva z dôvodu, že vyššie uvedené bežné poistné na sociálne poistenie nesúvisí so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu úpadcu. Žalovaný - Správca konkurznej podstaty v zmysle § 87 ods. 7 ZKR oznámil, že časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate neuznáva v časti 1 614 970,43 Eur neuznáva jej právny dôvod, výšku a poradie jej uspokojenia. Zároveň vyzval žalobcu v zmysle ust. § 87 ods. 8 ZKR na podanie žaloby voči správcovi o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávok proti podstate, vrátane jej poradia.

2) Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného správcu úpadcu o neuznaní pohľadávok proti podstate z titulu, že pohľadávka nesúvisí s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu a poukazuje na § 87 ods. 2 písm. k) ZKR, ako aj na to, že predmetná pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu, čím bola splnená požiadavka časového kritéria a čo sa týka vecného kritéria poukazuje na ustálené právne názory vyjadrené v rozsudkoch NS Slovenskej republiky z 27.9.2017 sp. zn. 3Obdo/9/2017, uznesenie sp. zn. z 27.10.2015 1Sžo/37/2014, a uznesenie z 30.4.2019 sp. zn. 5Obdo/65/2018, v ktorých Najvyšší súd uviedol, že pohľadávky na poistnom za obdobie po vyhlásení konkurzu vyplácané za zamestnancov, ktorým plynula výpovedná lehota je potrebné považovať za pohľadávky proti podstate, pričom je irelevantná skutočnosť, či im bola pridelená práca. Ďalej žalobca zdôrazňuje, že sa jedná o verejnoprávne peňažné povinnosti úpadcu, ktoré vyplývajú zo zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu. Verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikajú zo zákona v čase po vyhlásení konkurzu je možné pohľadávky považovať za pohľadávky proti podstate. Najvyšší súd v uvedených rozhodnutiach uviedol, že zamestnanci úpadcu sú podľa pracovnoprávných predpisov stále považovaní za osoby v pracovnom pomere, pričom plynutie výpovednej doby nemá na ich postavenie žiadny vplyv. Z právneho hľadiska je tak irelevantné, či im bola, alebo mohla byť pridelená akákoľvek práca podľa príslušnej pracovnej zmluvy súvisiaca resp. nesúvisiaca s úkonmi spojenými s priebehom konkurzu. Podľa uvedeného a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný neuznal uplatnenú pohľadávku za pohľadávku proti podstate čo do právneho dôvodu, výšky ani poradia, má žalobca naliehavý právny záujem na určení tejto spornej skutočnosti. Bez tohto určenia nemôže byť pohľadávka v konkurze uspokojená, čím sa žalobcovi odopiera právo na uplatnenie a uznanie pohľadávky.

3) Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 06.08.2021 uviedol, že žalobca si podaním zo dňa 05.01.202 v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu uplatnil pohľadávku proti podstate vzniknutú titulom neuhradenia bežného poistného na sociálne poistenie za obdobie od 10/2019 do 11/2020 spolu vo výške 1 765 770,42 Eur ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i). Žalovaný časť pohľadávky ako pohľadávku proti podstate neuznal v časti 1 614 970,43 Eur, keď neuznal jej právny dôvod, výšku a poradie jej uspokojenia. Správca uznal pohľadávku v časti 150 799,99 Eur ako pohľadávku proti podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR, čo do právneho dôvodu, výšky a poradia uspokojenia, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi v „oznámení o neuznaní pohľadávky proti podstate; Výzva podľa § 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii“ zo dňa 03.03.2021. Žalovaný poprel prihlásenú pohľadávku žalobcu z dôvodu že ju nemožno kvalifikovať ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, nakoľko nedošlo ku kumulatívne splneniu podmienok podľa § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, a to:

a) pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu

b) pohľadávka súvisí s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu.

Žalovaný poukazuje na ust. § 87 ods. 2 písm. i) ZKR a ust. § 88 ods. 1 ZKR a zdôrazňuje, že k splneniu vecného kritéria § 87 ods. 2 písm. i) ani nemohlo dôjsť, a to z dôvodu, že podnik úpadcu nebol v konkurze vedenom na majetok úpadcu prevádzkovaný. Z ustanovenia § 88 ods. 1 ZKR vyplýva, že správca konkurznej podstaty môže pokračovať v prevádzkovaní podniku úpadcu v prípade, ak sú kumulatívne splnené taxatívne vymedzené podmienky, pričom k splneniu týchto v čase vyhlásenia konkurzu, ani nikdy počas konkurzu vedeného na majetok úpadcu nedošlo. Ustanovenie § 88 ods. 1 ZKR nedáva správcovi v prípade, že nepokračuje v prevádzkovaní podniku (pričom správca by musel vykonať úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že v prevádzkovaní podniku pokračuje) inú možnosť, ako ukončiť prevádzkovanie podniku, pričom žiaden z predchádzajúcich správcov (JUDr. Martin Kováčik ani Ing. Katarína Tkáčová) nevykonali žiaden úkon, z ktorého by mohlo vyplývať, že v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu došlo k pokračovaniu prevádzkovania podniku úpadcu. Žalovaný zdôrazňuje, že v zmysle ZKR, ako aj odborných komentárov sa prevádzkovaním podniku rozumie skutočnosť, kedy správca so súhlasom príslušného orgánu neuzavrie prevádzku podniku, ale pokračuje v doterajšej výrobe so zamestnancami úpadcu, nakupuje tovar na výrobu, odplatne predáva vyrobené produkty, odplatne poskytuje služby v rámci podnikateľskej činnosti úpadcu atď.. Takýmto konaním by nepochybne bolo, ak by správca úpadcu, resp. ktorýkoľvek z predchádzajúcich správcov úpadcu (JUDr. Martin Kováčik a Ing. Katarína Tkáčová) naďalej nakupovali, resp. zabezpečovali distribúciu tovaru, ktorý by bol následne predávaný v jednotlivých predajniach úpadcu. Úkony žalovaného, ako aj predchádzajúcich správcov (JUDr. Martin Kováčika a Ing. Kataríny Tkáčovej) počas celého konkurzu však smerovali, resp. smerujú výlučne k speňaženiu majetku úpadcu a následnému zrušeniu konkurzu po splnení konečného rozvrhu výťažku. Z uvedeného vyplýva, že vecné kritérium pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, a teda že pohľadávka súvisí s prevádzkovaním podniku počas

konkurzu nemohlo byť splnené, a to z dôvodu, že podnik úpadcu nebol v konkurze vedenom na majetok úpadcu prevádzkovaný. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na skutočnosť, že vo vzťahu k uplatneným pohľadávkam nie len že nedošlo k naplneniu vecného kritéria, ale v prípade časti prihlásenej pohľadávky nedošlo ani k naplneniu časového kritéria, tak ako to vyplýva z bodu II.II písm. d);e) a f) oznámenia. Žalovaný časť prihlásenej pohľadávky žalobcu vo výške 150 799,99 Eur ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR čo do právneho dôvodu výška a poradia uznal. Z uvedenej skutočnosti, spolu so skutočnosťou, že žalobca sa žalobou nedomáha určenia skoršieho poradia (v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR) tejto časti pohľadávky bezpochyby vyplýva že aj samotný úpadca uznáva argumentáciu žalovaného a má za to, že podnik úpadcu nebol po vyhlásení konkurzu prevádzkovaný a teda ani popretá časť pohľadávky nemôže byť uspokojovaná v poradí v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR. Žalobca na podloženie svojich tvrdení dal súdu v žalobe do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.12.2015, sp. zn. 1Sžso/37/2014 (ďalej len „rozsudok“) a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.04.2019, sp. zn. 5Odbo/65/2018 (ďalej len „uznesenie 1“) a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2017, sp. zn. 3Odbo/9/2017 (ďalej len „uznesenie 2“) K rozsudku žalovaný uvádza, že Najvyšší súd SR v rámci rozsudku vychádza zo záverov, že slovné spojenie „ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu“ je nutné vykladať aj na účely konkurzu s dôrazom na definíciu podniku v zmysle obchodného práva. Žalovaný s takýmto záverom Najvyššieho súdu SR nesúhlasí, nakoľko súd k takémuto záveru dospel nezákonným postupom, a to tak, že uprednostnil ustanovenia všeobecného predpisu, akým je zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník pred ustanoveniami predpisu špeciálneho akým je ZKR. Najvyšší súd SR v rámci rozsudku vôbec neprihliadol na § 88 ods. 1 ZKR, ktorý taxatívne vymedzuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby správca konkurznej podstaty mohol v konkurze vedenom na majetok úpadcu prevádzkovať podnik. Taktiež vyvodenie záveru, že pokiaľ sú splnené náležitosti podľa § 5 ObZ, a teda náležitosti, aby podnik ako taký „existoval“ tak je tento podnik aj prevádzkovaný je nepochopiteľné a podľa názoru žalovaného príliš extenzívne. K uzneseniu 1 žalovaný uvádza, že uznesením v zásade bol len citovaný právny záver Najvyššieho súdu SR uvedený v uznesení 2, a to že „pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti všeobecnej podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. i/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnkov. Platí to aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideľoval žiadnu prácu a tiež, ak správca ukončil so zamestnancami úpadcu pracovný pomer a plynie im výpovedná doba.“. Daný záver Najvyššieho súdu SR je prinajmenšom prekvapivý, keďže týmto záverom súd v podstate znehoval význam ustanovenia § 87 ods. 2 písm. k) ZKR, konkrétne v časti o sociálnom poistení, nakoľko ak by bol záver súdu uvedený v uznesení 2 správny, všetky pohľadávky Sociálnej poisťovne na sociálnom poistení za zamestnancov úpadcu by boli vždy pohľadávkami proti podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, a to aj v prípade, že by šlo o zamestnancov úpadcu, ktorých správca úpadcu využíval len na správu, resp. speňažovanie majetku úpadcu. Podľa názoru žalovaného by v prípade, že by zákonodarcu mal záujem, aby sa všetky pohľadávky Sociálnej poisťovne na sociálnom poistení spravovali ustanovením § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, tak by ich osobitne neviedol aj v ustanovení § 87 ods. 2 písm. k) ZKR. Z daného dôvodu sa domnieva, že uvedený záver Najvyššieho súdu SR je v celom rozsahu nesprávny. Žalovaný v súvislosti s uvedeným uvádza, že rozsudok, uznesenie 1 ako aj uznesenie 2 sú na vec prejednávánú v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod. sp. zn. 26Cbi/3/2021 neaplikovateľné, nakoľko v rozhodnutiach sa konajúce súdy zaoberali posúdením pohľadávok, ktoré preukázateľne vznikli výlučne za obdobie po vyhlásení konkurzu a predovšetkým súviseli s prevádzkou podniku. V konkurze úpadcu však na rozdiel od citovaných rozhodnutí podnik úpadcu nebol v konkurze vedenom na majetok úpadcu prevádzkovaný. Záverom žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoKR/9/2016 zo dňa 23.05.2017, ktorý ako odvolací súd rozhodol v obdobnej veci, kde vyvracia argumentáciu uvedenú v rozhodnutiach, keď uvádza: „Zákon o konkurze a reštrukturalizácii presne kvalifikuje, ktoré pohľadávky sú pohľadávkami proti podstate. Z ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ zákona č. 7/2005 Z. z. jednoznačne vyplýva, že pohľadávky, ktoré vzniknú nezaplatením poistného na sociálne poistenie sú len tie pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu. Ide teda o pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a týkajú sa zamestnancov resp. zamestnanca, ktorým správca prideľuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku. Pokiaľ správca zamestnancovi neprideľuje žiadnu prácu a tento nevykonáva žiadnu činnosť, ktorá by súvisela s prevádzkovaním podniku, nemôže ísť o pohľadávku proti podstate v zmysle uvedeného ustanovenia. Pohľadávky proti podstate sú teda len tie, ktoré splnia zákonné kritéria. V predmetnom konaní nebolo preukázané, že by zamestnankyňa, za ktorú si žalobca

uplatnil pohľadávku na sociálnom poistení vykonávala akúkoľvek činnosť v súvislosti s prevádzkovaním podniku. Prevádzkovanie podniku v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. nie je možné vykladať s odkazom na definíciu podniku podľa § 5 Obchodného zákonníka. Prevádzkovaním podniku podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii je faktické vykonávanie určitej činnosti v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu. Nepostačuje len evidencia zamestnancov bez ďalšieho, to zn. bez toho, aby títo zamestnanci aj fakticky nejakú činnosť vykonávali.“ Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4) Uznesením zo dňa 20.08.2021, č. k. 26Cbi/3/2021-109 súd pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že do konania namiesto Sociálnej poisťovne, ústredie, ul. 29.augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava, vstúpila Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005.

5) Žalobca sa podaním zo dňa 06.10.2021 vyjadril k vyjadreniu žalovaného; poukázal na čl. 2 ods. 1 a ods.2 zákona č. 160/2015 Z. z. (CSP) a uvádza, že základom princípu právnej istoty je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobne situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Pokiaľ žalovaný na podporu svojho právneho názoru poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 16CoKR/9/2019 zo dňa 23.05.2017, upozorňuje, že ide o staršie a ojedinelé rozhodnutie súdu nižšej inštancie v porovnaní s judikatúrou označenou žalobcom, pričom Krajský súd v Trenčíne svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít riadnym spôsobom neodôvodnil, keď v nadväznosti na žalobcom v danej veci označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR len konštatoval, že Najvyšší súd SR v tej veci rozhodoval rovnako ako Krajský súd v Trenčíne len v postavení súdu odvolacieho a nie dovolacieho. Pri odchýlení sa od skoršej rozhodovacej praxe sa pritom vyžaduje cielejšie zdôvodnenie odlišného stanoviska prijatého v obdobnej otázke (k tomu viď nález ústavného súdu z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 19/2016). Odhliadnuc od uvedeného zdôrazňuje, že právny názor, od ktorého žalobca vyvodzuje dôvodnosť svojho žalobného návrhu, bol potvrdený aj uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2017 pod sp. zn. 3Obdo/9/2017 ako súdu dovolacieho (ďalej len „uznesenie“), ktoré bolo uverejnené aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018 ako judikát č. 94. V predmetnom uznesení sa Najvyšší súd SR priklonil k právnym Najvyšším súdom SR v rozsudku z 27. októbra 2015 záverom vysloveným, sp. zn. 1Sžo/37/2014 a v uznesení z 31. mája 2017, sp. zn. 1Obo/22/2016. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval (bod 26. odôvodnenia uznesenia „Rozhodnutie žalovaného správcu ako zamestnávateľa (§ 56 ZKR) vo vzťahu k zamestnancom úpadcu, že im po vyhlásení konkurzu neprideľuje prácu, predstavuje prekážku v práci na strane zamestnávateľa v zmysle Zákonníka práce, ktorá nemá vplyv na trvanie pracovného pomeru zamestnancov úpadcu a ani na jeho povinnosť platiť poistné na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu. Rovnako nie je možné uvedenú prekážku v práci na strane zamestnávateľa stotožňovať s tým, že nedochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu. Dovolací súd sa prikláňa k názoru dovolateľa, ako aj k záveru najvyššieho súdu vyslovenému v rozsudku z 27. októbra 2015, sp. zn. 1Sžo/37/2014, že pojem "ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu" je potrebné vykladať v zmysle definície podniku uvedenej v ustanovení § 5 Obchodného zákonníka s tým, že ak správca neuskutočnil relevantné úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, dochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu. S poukazom na uvedené potom Najvyšší súd SR ako súd dovolací vyslovil právny záver (bod 27. odôvodnenia uznesenia „pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ ZKR. Uvedené platí aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideľoval žiadnu prácu a tiež, ak správca ukončil so zamestnancami úpadcu pracovný pomer a plynie im výpovedná doba.“ Samotná skutočnosť, že sa žalovaný s právnym posúdením a právnym názorom vysloveným v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít nestotožňuje, ešte neznamená, že tieto právne názory a závery sú nesprávne. V tejto súvislosti upozorňujeme, že právny názor vyslovený v Uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.09.2017 pod sp. zn. 3Obdo/9/2017 je opakovane potvrdzovaný aj v ďalšej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR, príkladmo uznesenie NS SR zo dňa 27.04.2021, pod sp. zn. 4Obdo/70/2020, uznesenie NS SR zo dňa 25.02.2021 pod sp. zn. 2Obdo/33/2020, uznesenie NS SR zo dňa 21.12.2020 pod sp. zn. 1Obdo/57/2020, uznesenie zo dňa 30.04.2020 pod sp. zn. 2Obo/4/2019, ale už aj v rozhodovacej praxi žalovaným označeného Krajského súdu v Trenčíne, príkladmo rozsudok KS TN zo dňa 17.01.2018, pod sp. zn. 8CoKR/20/2016, rozsudok KS TN zo dňa 24.01.2018, pod sp. zn. 8CoKR/27/2015 alebo rozsudok KS TN zo dňa 31.01.2018 pod sp. zn. 8CoKR/12/2015). S poukazom na vyššie označenú ustálenú

rozhodovaciú prax najvyšších súdnych autorít máme za to, že žalobcom uplatňované pohľadávky, vzniknuté po vyhlásení konkurzu a predstavujúce poistné za zamestnancov úpadcu, nepochybne spĺňajú podmienku vecného kritéria pohľadávky proti podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR. Žalovaný vo svojom vyjadrení, v jednom malom odseku, vo vzťahu k nepatrnej časti žalobcom uplatňovanej pohľadávky (poistné za mesiac január 2020 v sume 1 197,27 Eur, poistné za mesiac február 2020 v sume 303,83 Eur a poistné za mesiac marec 2020 v sume 13,44 Eur) spochybnil aj naplnenie časového kritéria v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, keď tvrdí, že v rozsahu uvedených súm ide o poistné na sociálne poistenie za obdobie pred vyhlásením konkurzu. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. októbra 2020, sp. zn. 2Obdo/59/2019, vyplýva, že oprávnenie Sociálnej poisťovne požadovať poistné (a tak aj uplatniť pohľadávku), ako určitú konkrétnu majetkovú hodnotu za určitý mesiac nevzniká automaticky v tom istom mesiaci, ale v tejto súvislosti je právne významné doručenie výkazu poistného Sociálnej poisťovni, čím v zmysle § 143 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. vzniká oprávnenie Sociálnej poisťovne na poistné. Otázkou splnenia časového kritéria pri pohľadávke proti podstate podľa ust. § 87 ods. 2 písm. i) ZKR sa veľmi podrobne zaoberal Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 25.02.2021 pod sp. zn. 2Obdo/33/2020, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že otázku vzniku pohľadávky Sociálnej poisťovne, ktorá je pohľadávkou podľa verejného práva, je potrebné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pre vznik pohľadávky je dôležité, aby boli súčasne splnené 2 právne skutočnosti. A to predloženie mesačného výkazu za príslušný mesiac, z ktorého je zrejma suma, ktorú je povinný platiť zamestnávateľ a splatnosť poistného na základe predloženého mesačného výkazu, pretože až vtedy vznikne pohľadávka. Vo vzťahu k vyššie uvedeným nepatrným sumám poistného na sociálne poistenie, ktoré žalobca uplatnil ako pohľadávku proti podstate a ktoré žalovaný poprel s odôvodnením, že sa týkali obdobia pred vyhlásením konkurzu, bol predložený mesačný výkaz zo strany žalovaného až po vyhlásení konkurzu, pričom s poukazom na túto skutočnosť a v nadväznosti na označenú ustálenú rozhodovaciú prax najvyšších súdnych autorít je teda nepochybné, že aj v tejto časti pohľadávky žalobcu bolo splnené časové kritérium pohľadávky proti podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca žiada, aby konajúci súd po vykonaní dokazovania vyhovel žalobnému návrhu žalobcu v plnom rozsahu.

6) Žalovaný sa podaním zo dňa 04.04.2022 vyjadril k vyjadreniu žalobcu s tým, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich doterajších tvrdení, uvedených vo vyjadrení žalovaného zo dňa 06.08.2021. S ohľadom na skutočnosť, že v tomto konaní predložil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoKR/9/2019 zo dňa 23.05.2017, ktorý vyvracia argumentáciu uvádzanú v žalobcom uvedených rozhodnutiach má za to, že vo vzťahu k predmetu tohto konania nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi súdov. V tejto súvislosti sa žalovaný tiež domnieva, že žalobca sa vo svojom vyjadrení úmyselne obmedzuje iba na definovanie prvej časti princípu právnej istoty, zakotvanej v článku 2 Civilného sporového poriadku, keď opomína, že čl. 2 ods. 3 CSP umožňuje, aby súd v obdobnej veci rozhodol aj inak, v prípade, ak tento odklon dôkladne a presvedčivo odôvodní. Uvedený záver vyplýva nie len z platnej právnej úpravy, ale bol vyslovený aj Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017. Poukazuje na znenie čl. 2 ods. 1 až 3 CSP a uvádza, že princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnu istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (nálež Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017). Poukazuje na svoje predchádzajúce vyjadrenie v ktorom poukázal na skutočnosť, že žalobcom uvádzané rozhodnutia súdov SR nie sú na toto súdne konanie aplikovateľné, nakoľko v konaniach, v ktorých boli tieto rozhodnutia prijaté, bol zistený rozdielny skutkový stav ako v tomto konaní, pričom žalovaný už vo svojom predchádzajúcom vyjadrení na tieto skutkové odlišnosti poukázal. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že s touto argumentáciou žalovaného sa žalobca nevysporiadal a ani ju nerozporoval. V nadväznosti na uvedené žalovaný tiež poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 09.02.2018, sp. zn. IV. ÚS 99/2018, z ktorého vyplýva, že odlišnosti skutkového stavu vylučujú povinnosť konajúceho súdu, dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď. „Pokiaľ nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti

súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.“ (uznesenie Ústavného súdu SR z 9. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 99/2018). Pre úplnosť pripomína, že v tomto konaní žalovaný už poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoKR/9/2019 zo dňa 23.05.2017, ktorý rozhodoval v skutkovo podobnej právnej veci a zároveň toto rozhodnutie vyvracia argumentáciu uvádzanú v žalobcom uvedených rozhodnutiach. Vo vzťahu k absencii naplnenia časového kritéria v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR vo vzťahu k časti pohľadávok žalobcu, uplatnených titulom poisťného na sociálne poistenie za obdobie pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu žalovaný uvádza, že podľa jeho právneho názoru žalobca pri svojich tvrdeniach vychádza z nesprávnych záverov, keď stotožňuje deň splatnosti pohľadávky s dňom jej vzniku. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia, že pohľadávka vznikla počas konkurzu uviedol ustanovenie § 143 ods. 2 ZoSP, pričom však samotný ZoSP zaraďuje toto ustanovenie pod časť ZoSP označenú ako „Splatnosť poisťného“ a nie jeho vznik. Samotný ZoSP nemá osobitné ustanovenia, ktoré by upravovali vznik pohľadávky, ktorú má Sociálna poisťovňa voči zamestnávateľovi ako subjektu povinnému odviešť sociálne poistenie. Žalovaný odmieta záver, že by pohľadávka vznikla podaním výkazu poisťného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, keď tento v podstate predstavuje iba deklaratórny dokument, v ktorom je okrem iného uvedená konkrétna výška pohľadávky, ktorá však Sociálnej poisťovni vznikla už skôr. Žalovaný má za to, že pohľadávka pritom Sociálnej poisťovni vzniká dňom, kedy vzniká právo zamestnanca na príjem, a teda každou odpracovanou hodinou, resp. každým vykonaným úkonom (podľa toho aký spôsob stanovuje pracovná zmluva, resp. iný dokument). Žalovaný vychádza z logického záveru, že právo zamestnanca na to, aby za neho zamestnávateľ odviezol poisťné vzniká dňom práva zamestnanca na príjem (nie výplatu príjmu), pričom zároveň vzniká aj povinnosť zamestnávateľa odviešť toto poisťné za zamestnanca, a teda aj pohľadávka Sociálnej poisťovne vo výške tohto poisťného. Skutočnosť, že reálna výška poisťného je deklarovaná až vo výkaze je podľa názoru žalovaného vo vzťahu k vzniku samotnej pohľadávky Sociálnej poisťovne irelevantná, nakoľko výška tejto pohľadávky je nemenná a predvídateľná už odpracovaním konkrétneho času / vykonaním konkrétneho úkonu zamestnancom, keďže právo zamestnanca na príjem za tento odpracovaný čas / vykonaný úkon vznikne už v tomto čase, pričom práve príjem zamestnanca je vymeriavacím základom pre výšku poisťného, ktoré má zamestnávateľ povinnosť za zamestnanca odviešť. Povinnosť zamestnávateľa zaplatiť a odviešť poisťné za zamestnanca vyplýva priamo zo zákona, a teda vzniká ex lege každým odpracovaným časom / vykonaným úkonom zamestnanca, a nie až dorúčením výkazu Sociálnej poisťovni. Poukazuje na ust. § 143 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a uvádza, že, že rozlišuje vznik a zánik povinného sociálneho poistenia podľa § 20 ods. 1 ZoSP, ako právneho vzťahu medzi poisteným (zamestnancom) a poisťovňou a právneho vzťahu medzi platiteľom poisťného a poisťovňou, pričom platiteľom poisťného je jednak zamestnávateľ zamestnanca ako aj samotný zamestnanec (okrem poisťného na úrazové poistenie). Žalovaný má však za to, že právny vzťah medzi zamestnávateľom ako platiteľom poisťného a Sociálnou poisťovňou (ďalej len „právny vzťah 1“) je v príčinnej súvislosti s právnym vzťahom medzi zamestnancom ako poisteným a zamestnávateľom ako platiteľom poisťného (ďalej len „právny vzťah 2“), nakoľko bez existencie právneho vzťahu 1 by právny vzťah 2 nemohol vzniknúť. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že žalobca ako aj Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach vychádza z nesprávnych záverov, keď stotožňuje splatnosť pohľadávky s momentom jej vzniku, a teda časť pohľadávky ako je definovaná vo vyjadrení k žalobe vznikla v období pred vyhlásením konkurzu, čím nie je splnené prvé (časové) kritérium, aby pohľadávka mohla byť klasifikovaná ako pohľadávka proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7) Na pojednávaní dňa 30.11.2022 strany sporu zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach. Zástupkyňa žalobcu poukázala na rozhodnutie OS Žilina 5Cbi/16/2018 zo dňa 09. 11. 2021. Právny zástupca žalovaného poukázal na časovú následnosť všetkých uvádzaných rozhodnutí v tomto konaní, kedy všetky rozhodnutia prezentované v tomto súdnom konaní a podporujúce argumentáciu žalobcu vychádzajú z jedného súdneho rozhodnutia z roku 2014, resp. rozhodnutie, ktoré bolo publikované v zbierke rozhodnutí, vychádza z rozhodnutia z roku 2014 a všetky následne rozhodnutia už len kopírujú tieto právne závery.

8) Súd sa oboznámil s Obchodným vestníkom 193/2019 zo dňa 07.10.2019, 200/2019 zo dňa 16.10.2019, Prihláškou pohľadávky proti podstate zo dňa 05.01.2021, mesačnými výkazmi poisťného, výzvou na doloženie listín, zo dňa 11.01.2020, vyjadrením zo dňa 25.01.2021, Oznámením o neuznaní pohľadávky proti podstate zo dňa 03.03.2021.

9) Z Oznámenia o neuznaní pohľadávky proti podstate zo dňa 03.03.2021 súd zistil, že žalovaný z totožných dôvodov uvádzaných aj vo vyjadrení v rámci tohto konania uznal pohľadávku žalobcu za mesiac október 2019 podľa mesačného výkazu predloženého 31.07.2020 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR v spojení s § 87 ods. 5 ZKR vo výške 82 193,11 eur za 47 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonávali činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 1 549 613,75 eur neuznal. Za mesiac november 2019 uznal pohľadávku žalobcu na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 28.01.2020 a podľa mesačného výkazu predloženého dňa 18.11.2019 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 5 515,67 eur za 20 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonávali činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 28 982,14 eur neuznal. Za mesiac december 2019 uznal pohľadávku žalobcu na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 28.01.2020 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 8 870,07 eur za 24 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonávali činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 29 515,27 eur neuznal. Za mesiac január 2020 časť pohľadávky podľa mesačného výkazu predloženého 11.02.2020 za 51 zamestnancov úpadcu vo výške 1 197,27 eur neuznal ako pohľadávku proti podstate, nakoľko sa jedná o pohľadávku proti podstate na poistnom za mesiace pred vyhlásením konkurzu. V časti pohľadávky na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 10.02.2020 uznal ako pohľadávku proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR pohľadávku vo výške 5 753,91 eur za 15 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonávali činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 3 693,62 eur neuznal. Za mesiac február 2020 uznal pohľadávku žalobcu na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 28.01.2020 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 5 610,44 eur za 15 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonávali činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 2 817,31 eur neuznal. Rovnako uznal pohľadávku žalobcu na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 10.02.2020 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 178,80 eur za 1 zamestnanca úpadcu, ktorý vykonával činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 309,95 eur neuznal. Za marec 2020 uznal pohľadávku žalobcu na poistnom podľa mesačného výkazu predloženého 19.05.2020 ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 4 600,88 eur za 15 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonával činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Časť pohľadávky z titulu poistného podľa mesačného výkazu predloženého 03.03.2020 uznáva ako pohľadávku proti oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) ZKR vo výške 351,62 eur za 2 zamestnancov úpadcu, ktorí vykonával činnosti spojené so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu. Zvyšnú časť pohľadávky ako pohľadávky proti všeobecnej podstate vo výške 38,39 eur neuznal.

10) Podľa § 87 ods. 1 a 2 ZKR, pohľadávky proti podstate sú pohľadávky proti všeobecnej podstate a pohľadávky proti oddelenej podstate.

(2) Pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí:

- a) náklady speňaženia všeobecnej podstaty, rozvrhu, odmena správcu a odmena a výdavky predbežného správcu,
- b) právo na vrátenie preddavku na úhradu nákladov konkurzu,
- c) náhrada nevyhnutných výdavkov správcu spojených s vedením konkurzného konania,
- d) výživné pre deti, na ktoré nárok vznikol po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený,

e) náklady súvisiace so správou konkurznej podstaty a pohľadávky, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, vrátane pohľadávok zo zmlúv uzavretých správcom, ak nie sú uvedené v horšom poradí,

f) odmena likvidátora a zodpovedného zástupcu a náhrada nutných výdavkov za ich činnosť po vyhlásení konkurzu,

g) mzda zamestnanca a ďalšie nároky zamestnanca z pracovnej zmluvy alebo z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru (ďalej len "pracovnoprávne nároky"), ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty,

h) pracovnoprávne nároky zamestnanca, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,

i) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,

j) pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, najviac vo výške štvornásobku životného minima mesačne za každý kalendárny mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu, vrátane kalendárneho mesiaca, v ktorom bol vyhlásený konkurz a kalendárneho mesiaca, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený, pričom toto uspokojenie sa znižuje o plnenia poskytnuté podľa písmen g) a h),

k) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia so správou a speňažovaním majetku,

l) pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate,

m) ostatné pohľadávky proti podstate, ktoré za pohľadávky proti podstate označuje tento zákon.

11) Podľa § 88 ods. 1 až 5 ZKR, správca s odbornou starostlivosťou zhodnotí možnosť pokračovať v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu a podľa okolností ukončí prevádzkovanie podniku alebo pokračuje v prevádzkovaní podniku v súlade s týmto zákonom a inými osobitnými predpismi. V prevádzkovaní podniku môže správca pokračovať, len ak

a) je schopný v lehote splatnosti uhrádzať pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. i); súd na návrh veriteľa takejto pohľadávky proti podstate uloží správcovi povinnosť ukončiť prevádzkovanie podniku, ak zistí, že správca je viac ako dva mesiace po lehote splatnosti s úhradou týchto pohľadávok proti podstate,

b) v dôsledku prevádzkovania podniku sa podstatným spôsobom nezmenší hodnota oddelenej podstaty; súd na návrh dotknutého zabezpečeného veriteľa uloží správcovi povinnosť ukončiť prevádzkovanie podniku, ak zistí, že v dôsledku prevádzkovania podniku sa znižuje hodnota jeho oddelenej podstaty a

c) v dôsledku prevádzkovania podniku dosiahne pre veriteľov vyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok, ako keby prevádzkovanie podniku ukončil; prevádzkovanie podniku sa musí obmedziť na nevyhnutný rozsah potrebný na dosiahnutie tohto účelu.

(2) Ak náklady na prevádzkovanie úpadcovho podniku presiahnu výnosy z jeho prevádzkovania, správca bezodkladne informuje o tejto skutočnosti príslušný orgán a vyžiada si pokyn, či a v akom rozsahu má pokračovať v prevádzkovaní podniku.

(3) Prevádzkovanie úpadcovho podniku ani odplatné prevody majetku, ktorým je tovar vyrábaný pri prevádzkovaní úpadcovho podniku ani odplatné poskytovanie služieb pri prevádzkovaní úpadcovho podniku nie je speňažovaním, ak je vykonávané v rámci bežnej podnikateľskej činnosti úpadcu.

(4) Ak správca pokračuje v prevádzkovaní podniku, majetok patriaci k podniku môže zapísať do súpisu jednou položkou; po ukončení prevádzky správca bez zbytočného odkladu zapíše majetok patriaci k podniku ako samostatné súpisové zložky majetku.

(5) Ustanovenia odsekov 1 až 4 sa rovnako vzťahujú na prevádzkovanie časti podniku.

12) Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z., poistné sa platí na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici za kalendárny mesiac pozadu, ak tento zákon neustanovuje inak. Zaplatením odplaty za postúpenie pohľadávky na poistnom postúpenej podľa § 149 sa podmienka zaplatenia poistného považuje na účely nároku na dávku za splnenú.

13) Podľa § 143 ods. 1 veta prvá zákona č. 461/2003 Z.z., poistné je splatné do ôsmeho dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, za ktorý sa platí poistné.

14) Súd úvodom konštatuje, že žalobcom tvrdený skutkový stav v žalobe nebol vymedzený a uvedený dostatočne; žalobca v petite žiada určiť pohľadávky proti podstate na poistnom za jednotlivé mesiace október 2019 až marec 2020 v časti, v ktorej žalovaný jeho pohľadávky neuznal, to znamená žalobca časť jeho pohľadávok uznal ako pohľadávky proti podstate - aj keď v inom poradí - podľa písm. k), časť neuznal vôbec z dôvodu nesplnenia vecného kritéria - že nesúvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu a časť neuznal z dôvodu nesplnenia časového kritéria. Žalobca nešpecifikoval, u ktorých pohľadávok žalovaný neuznal časové kritérium a vo vzťahu k týmto pohľadávkam neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné časové kritérium posúdiť a vo vzťahu k nemu neuviedol v žalobe ani žiadnu právnu argumentáciu. Tieto skutočnosti uviedol až vo vyjadrení podľa § 167 ods. 3 CSP. Tiež však neuviedol dátum, kedy boli uvedené mesačné výkazy predložené žalobcovi, kedy súd tieto skutočnosti dohľadal v Oznámení žalovaného o neuznaní pohľadávok proti podstate. Žalobca si tak nespínil povinnosť tvrdenia (§ 150 ods. 1 CSP).

15) Medzi stranami sporu bolo sporné právne posúdenie časti pohľadávok žalobcu na poistnom vo vzťahu ku splneniu vecného kritéria, tj. skutočnosti, či tieto mali súvis s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu alebo nie - keďže žalobca tieto uplatňoval s poradím uspokojenia podľa písm. i) a teda či bolo splnené druhé kritérium pre posúdenie, či ide v týchto prípadoch o pohľadávku proti podstate. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že žalobca nežiadal určiť aj poradie neuznaných pohľadávok, preto poradie ich uspokojenia súd posudzoval len z dôvodu nutnosti splnenia oboch kritérií pre pohľadávky proti podstate, kedy prvým z nich je skutočnosť, že pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu a druhým je vecné kritérium podľa jednotlivých písmen ust. § 87 ods. 2 ZKR. Otázkou poradia uspokojenia týchto pohľadávok bude musieť - v prípade ich pretrvávajúcej spornosti - opäť riešiť súd v rámci postupu podľa § 96 ods. 3 až 6 ZKR.

16) V konaní nebolo sporné, že žalovaný podnik úpadcu v konkurze neprevádzkoval v zmysle ust. 88 ods. 1 ZKR (§ 151 ods. 1 CSP). Súd bol na základe tejto nespornej skutočnosti presvedčený, že pohľadávky žalobcu na poistnom nemôžu preto spĺňať vecné kritérium pohľadávky proti podstate podľa písm. i) ZKR. Súd k tomuto presvedčeniu dospel aj napriek už ustálenej súdnej praxi vychádzajúcej z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, ktoré sa touto otázkou zaoberali a na ktoré rozhodnutia Najvyššieho súdu žalobca v konaní poukazoval. Súd si je vedomý povinnosti vyplývajúcej mu z čl. 2 ods. 2 Základných zásad CSP, avšak v tomto konaní sa potýkal s relevantnou právnou argumentáciou žalovaného vo vzťahu k posúdeniu rozhodujúcej skutočnosti a vôbec kľúčovému pojmu prevádzkovania podniku, na posúdení ktorého stojí aj následné posúdenie vecného kritéria pohľadávky Sociálnej poisťovne na poistnom v prípade, že podnik úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprevádzkuje v zmysle § 88 ods. 1 ZKR. Z predložených rozhodnutí je zrejmé, že správcovia už v rámci týchto konaní argumentovali tým, že podnik úpadcu nebol po vyhlásení konkurzu prevádzkovaný, čím odôvodňovali neuznanie pohľadávok Sociálnej poisťovne na poistnom ako pohľadávok proti podstate, avšak táto argumentácia nebola spočiatku precizovaná aj s ohľadom na ust. § 88 ZKR, a kedy žalovaný správcovia v rámci týchto konaní „len“ konštatovali, že podnik nebol prevádzkovaný (rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Sžo/37/2014, 3Obdo/9/2017), a kedy táto argumentácia sa až neskôr precizovala

zo strany žalovaných správcov aj odvolaním sa na ust. § 88 ZKR reagujúc práve na vyvíjajúcu sa judikatúru vo vzťahu k tomuto druhu pohľadávok proti podstate (5Odbo/65/2018-ods.9). Je to práve rozhodnutie 1Sžo/37/2014, ktoré ako prvé 1/ zdôraznilo striktnú ochranu zamestnanca garantovanú Zákonníkom práce s tým, že pokiaľ správca ukončil pracovnoprávne vzťahy so zamestnancami úpadcu tým spôsobom, že títo boli nútení v nich zotrvať až do ukončenia plynutia výpovednej lehoty, potom je irelevantné, či im mala alebo mohla byť pridelovaná práca a 2/ zároveň vyslovilo, že slovné spojenie „ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu“, je nutné vykladať aj na účely konkurzu s dôrazom na definíciu podniku v zmysle obchodného práva s tým, že práve štruktúrna požiadavka zákonodarcu na členenie súboru na hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania si vyžaduje u podniku objektívne prítomnosť zamestnancov ako osobnej zložky podnikania, ktorá napomáha podnikaniu, resp. v čase jeho ukončenia dochádza zákonným spôsobom aj k ukončeniu činnosti zamestnancov (ods. 36 rozhodnutia). Uvedené závery Najvyšší súd formuloval za situácie, kedy žalovaná správkyňa konkurznej podstaty okrem iného v rámci tohto konania uviedla, že podnik úpadcu bol nefunkčný už pred vyhlásením konkurzu a po vyhlásení konkurzu nebol prevádzkovaný (ods. 21). Všetky ďalšie rozhodnutia, (3Odbo/9/2017, 1Sžo/37/2014, 1Obo/22/2016) následne z tohto rozsudku Najvyššieho súdu vychádzali. Najvyšší súd však bližšie nezdôvodnil, prečo ochranu zamestnanca podľa Zákonníka práce a ust. § 5 ObZ uprednostnil pred špeciálnymi ustanoveniami ZKR, napriek tomu, že sa jednalo o súdne konanie podľa tohto zákona. V konaní 5Odbo/65/2018 však už žalovaná správkyňa zdôraznila nutnosť zohľadnenia ust. § 88 ods. 1 ZKR, analyzovala samotný pojem prevádzkovania podniku (ods. 9), ako aj dopad tejto právnej skutočnosti na poradie uspokojenia pohľadávok proti podstate a striktné rozlišovanie poradia uspokojovania rôznych pohľadávok proti podstate v závislosti od ich druhu (ods. 10). Dovolací súd však napriek tomu v odôvodnení svojho rozhodnutia 5Odbo/65/2018 len veľmi stručne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.9.2017, sp. zn. 3Odbo/9/2017, zdôraznil, že toto rozhodnutie bolo zverejnené ako rozhodnutie zásadného významu v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 09/2018 pod č. 94/18, citoval v ňom obsiahnutý právny záver a s podrobnou a zásadnou argumentáciou žalovanej správkyne vo vzťahu k pojmu prevádzkovanie podniku, ktorou argumentáciou žalovaná v rámci tohto konania konkrétne poukázala na špecifiká konkurzného konania a konkrétne adresne zdôvodnila neudržateľnosť právnych záverov v rozhodnutiach Najvyššieho súdu poukazom na konkrétne ustanovenia ZKR, sa dovolací súd nijako nevysporiadal. Pre úplnosť súd dodáva, že v rozhodnutí 1Obo/22/2016 Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozšíril argumentáciu vo vzťahu k tomuto druhu pohľadávok proti podstate o právny záver poukazom na ust. § 47 ods. 4 ZKR a z ktorého preto vyplýva, že verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikajú zo zákona v čase po vyhlásení konkurzu a z titulu existencie procesnej prekážky obsiahnutej v tomto ustanovení, je možné už i len z tohto dôvodu považovať za pohľadávky proti podstate (ods.19).

17) Pokiaľ preto žalovaný v tomto konaní taktiež zdôraznil znenie ust. § 88 ods. 1 ZKR, uviedol, čo sa rozumie pod pojmom prevádzkovanie podniku podľa ZKR a jeho odborných komentárov a zdôraznil dopad tejto právnej skutočnosti na poradie uspokojovania pohľadávok proti podstate a striktné rozlíšenie poradia ich uspokojovania v závislosti od ich druhu, súd sa s touto žalovaného argumentáciou v stotožnil. Voči právnym záverom Najvyššieho súdu vo vyššie uvedených rozhodnutiach, v rámci ktorých Najvyšší súd vyslovil, že: „zamestnanci úpadcu sú podľa pracovnoprávnych predpisov stále považovaní za osoby v pracovnom pomere, pričom plynutie výpovednej doby nemá na ich postavenie žiadny vplyv. Z právneho hľadiska je tak irelevantné, či im bola, alebo mohla byť pridelovaná akákoľvek práca podľa príslušnej pracovnej zmluvy súvisiaca resp. nesúvisiaca s úkonmi spojenými s priebehom konkurzu“, nemožno nič namietat' z hľadiska nárokov zamestnanca voči svojmu zamestnávateľovi - úpadcovi. Podstatné a rozhodujúce je však to, že predmetom týchto konaní - a teda aj tohto konania, nie je spor medzi zamestnancom a úpadcom ako zamestnávateľom a teda nároky zamestnancov voči úpadcovi počas plynutia výpovednej doby, ale v akom poradí sa bude v konkurze uspokojovať pohľadávka vzniknutá pôvodne Sociálnej poisťovni voči úpadcovi na poistnom za zamestnancov úpadcu, a kedy poradie tohto uspokojenia striktno určuje zákon o konkurze ako lex specialis v nadväznosti na právnu skutočnosť a) prevádzkovania podniku alebo b) správu a speňažovanie majetku. Pre určenie poradia uspokojenia uplatnenej pohľadávky proti podstate je preto relevantný len a výlučne jej súvis buď s prevádzkovaním podniku alebo správou a speňažovaním majetku. Nič iné. Z hľadiska ZKR a poradia uspokojenia pohľadávok proti podstate na poistnom je irelevantné, či správca mohol, mal alebo prideloval zamestnancom úpadcu prácu podľa pracovnej zmluvy. Relevantná je len skutočnosť, či pohľadávka na poistnom mala súvis s prevádzkovaním podniku alebo nie. Súvis s prevádzkovaním podniku mohla mať len vtedy, ak podnik úpadcu bol po vyhlásení konkurzu prevádzkovaný. Kedy je možné prevádzkovať podnik, za akých okolností, hovorí ust. § 88 ZKR. Čo sa preto týka výkladu

tohto pojmu, tj. čo znamená prevádzkovanie podniku a ktoré pohľadávky na poistnom je možné chápať ako pohľadávky s tým súvisiace, vyplýva práve zo znenia ust. § 88 ZKR, ktoré jednoznačne rozlišuje medzi prevádzkovaním a neprevádzkovaním podniku, kedy ukladá správcovi, aby s odbornou starostlivosťou zhodnotil možnosť pokračovať v prevádzke alebo túto ukončiť. Existujú preto dve tieto možnosti (prevádzkovanie alebo neprevádzkovanie podniku) a nielen jedna v zmysle právnych záverov doterajšej judikatúry, že pokiaľ podnik právne existuje v zmysle § 5 ObZ, vždy sa de facto prevádzkuje, až pokiaľ právne nezanikne, čo v konečnom výsledku znamená, že pojem prevádzkovanie podniku v sebe zahŕňa aj jeho púhu existenciu, tj. aj keď je nefunkčný, tj. nevyrába, neprodukuje tržby. Kritériom pre posúdenie, či správca bude podnik prevádzkovať alebo nie, je efektívnosť jeho prevádzky, tj. porovnanie nákladov a výnosov. Z komentára C.H. Beck 4. vydanie k ust. § 88 ZKR jednoznačne vyplýva, že prevádzkovanie podniku predpokladá náklady a výnosy, bez prevádzky však k žiadnym výnosom nedochádza, a kedy po ukončení prevádzky podniku, všetky úkony správcu smerujú už len k jeho speňaženiu, pričom kým sa tak stane, je potrebné majetok patriaci k podniku, ako aj všetky právne vzťahy existujúce v súvislosti s podnikom spravovať tak, aby nedošlo k jeho zničeniu, znehodnoteniu, strate, poškodeniu, strate majetkových práv, ich preklúzii, vymáhať majetkové práva a kedy počas tohto procesu, podnik stále existuje, keďže z právneho hľadiska, ako aj materiálneho hľadiska, nemôže zaniknúť zo dňa na deň. Podľa názoru súdu preto nie je možné vyvodiť, že deň ukončenia registrácie zamestnancov úpadcu u Sociálnej poisťovne je dňom ukončenia prevádzky podniku (1Sžo/37/2014, ods.14). Pojem prevádzkovania podniku je preto konkrétna a špecifická právna skutočnosť podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorá je dôležitá napr. aj pre prípadné posúdenie povinnosti správcu v konaní o náhradu škody v dôsledku porušenia jeho povinností, príp. pre účely konania o odvolaní správcu podľa § 42 ZKR pre porušenie povinností a aj pre určenie poradia uspokojenia pohľadávok proti podstate. Posudzovať preto prevádzkovanie podniku len s ohľadom na ust. § 5 Obch. zákonníka nemá žiadne právne a ani logické opodstatnenie a ani relevantný právny základ a kedy použitie tohto všeobecného ustanovenia neumožňuje ani samotné ZKR ako lex specialis, nakoľko použité ustanovení všeobecných právnych predpisov je pri lex specialis možné len v prípade, ak špeciálny predpis nemá vlastnú úpravu konkrétnej skutočnosti (napr. právna úprava právnych úkonov). Lenže ZKR je súbor tak hmotnoprávných, ako aj procesnoprávných predpisov, obsahuje vlastnú úpravu napr. odstúpenia od zmluvy, preklúzie niektorých práv, plynutia času, a aj určenia podmienok prevádzkovania podniku, ktorú úpravu Obchodný zákonník nemá, preto pri určení, či sa jedná o podnik, je síce potrebné vychádzať z ust. § 5 Obz, avšak pri posúdení, či sa podnik prevádzkuje alebo nie, je smerodajné len ust. § 88 ZKR, nakoľko Obchodný zákonník prevádzkovanie podniku nijako neupravuje. Pokiaľ preto prvotné rozhodnutie Najvyššieho súdu 1Sžo/37/2014 nezdôvodnilo, prečo uprednostnilo všeobecnú úpravu ObZ pri výklade pojmu prevádzkovanie podniku a nie ust. § 88 ZKR ako špeciálneho právneho predpisu, v súdnom konaní práve podľa tohto zákona a toto špeciálne ustanovenie vôbec nezobralo do úvahy, a kedy následne ostatná judikatúra tento právny záver už len automaticky preberá, nereagujúc na odvtedy precizovanú argumentáciu žalovaných správcov konkurzných podstát zdôrazňujúcu právny základ prevádzkovania podniku v ust. § 88 ZKR (a túto úplne ignorujúc), je potrebné sa s týmito právnymi skutočnosťami nanovo vysporiadať. Pokiaľ odvolacie a dovolacie súdy aj napriek tomu dospejú k záveru, že pohľadávky na poistnom je nutné považovať za pohľadávky proti podstate s poradím uspokojenia podľa písm. i) aj v prípade, že podnik úpadcu nebol po vyhlásení konkurzu prevádzkovaný, je potrebné tento záver nanovo zdôvodniť s ohľadom na ust. § 88 ZKR. Súdy sa vo vyššie uvedených rozhodnutiach navyše vôbec nevysporiadali so skutočnosťou, aký dopad má nimi zvolená interpretácia pojmu prevádzkovanie podniku na uspokojenie pohľadávok proti podstate v režime podľa písm. k). Pokiaľ sa prevádzkovaním podniku rozumie aj to, že podnik po vyhlásení konkurzu už nepokračuje vo svojej činnosti - napr. výrobe, v poskytovaní služieb, atď., t. j. je nečinný, nefunkčný, tak pohľadávky na poistnom sa vždy budú uspokojovať len v poradí podľa písm. i), t. j. skoršom poradí, v dôsledku čoho poradie uspokojenia podľa písm. k) stráca akékoľvek opodstatnenie. Navyše pokiaľ by mal zákonodarca úmysel uspokojovať všetky pohľadávky na poistnom v jednom a tom istom poradí, nezadefinoval by ich rôzne poradie uspokojenia a neviazal by ho na tieto dve rôzne právne skutočnosti (prevádzkovanie podniku a správa majetku). Záverom súd ešte zdôrazňuje, že v tomto konaní nebol zistený odlišný skutkový stav, čo tvrdil žalovaný ako predpoklad pre odchýlenie sa od právnych záverov vyplývajúcich z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a ktorý mal spočívať v tom, že v skôr prejednávaných súdnych konaniach podnik úpadcu bol prevádzkovaný. Nebol, súd na tieto skutočnosti aj poukazuje v ods. 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia. V tomto konaní, ako aj v konaní 5Odbo/65/2018 však bola opakovane vznesená relevantná právna argumentácia vychádzajúca z relevantných právnych východísk ust. § 88 ZKR, s logickými a relevantnými právnymi závermi, čím boli dané právne osobitosti tohto prípadu, pre ktoré súd v tejto veci rozhodol inak (čl. 2 ods. 3 Základných zásad CSP). Vychádzajúc

zo všetkých vyššie uvedených skutočností, súd v tomto konaní dospel k záveru, že pokiaľ podnik úpadcu nebol v danom prípade prevádzkovaný, nemožno pohľadávkam žalobcu priznať poradie uspokojenia podľa § 87 ods.2 písm. i) ZKR.

18) V ďalšom sa však už súd rozchádza s právnym názorom žalovaného, ktorý uvedeným pohľadávkam vôbec nepriznáva status pohľadávok proti podstate, ale prihlasovaných pohľadávok postupom podľa § 28 ZKR. Podľa názoru súdu sa však jedná o pohľadávky proti podstate podľa písm. k), t. j. pohľadávok súvisiacich so správou a speňažovaním majetku úpadcu. ZKR za správu majetku považuje také činnosti a úkony, ktoré zabezpečujú ochranu majetku pred poškodením, stratou, zničením alebo iným znehodnotením (§ 86 ods.1 ZKR); správou majetku rozumie aj vymáhanie majetkových práv, vrátane uplatňovania odporovacieho práva (§ 86 ods. 2 ZKR). Podľa názoru súdu je preto nutné pod správou majetku rozumieť všetky úkony týkajúce sa majetku - hnutelného, nehnuteľného, práv a povinností k nim sa vzťahujúcim a to tak administratívnych, evidenčných, vyplývajúcich z osobitných právnych predpisov, činnosti a úkony týkajúce sa plnenia povinností voči štátnym orgánom, úradom, orgánom samosprávy, činnosti a úkony vo vzťahu k zamestnancom, ktorým plynú výpovedné lehoty a s ktorými nebolo možné z rôznych dôvodov ukončiť pracovný pomer okamžite. Jedná sa o nevyhnutné úkony, ktoré smerujú k zákonnému ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, ku splneniu všetkých zákonných povinností, ktoré tomuto predchádzajú a následne ku speňaženiu majetku úpadcu a uspokojeniu jeho veriteľov. Súd záverom pripomína, že keďže žalobca nežiadal vo výroku žaloby určiť poradie pohľadávok proti podstate, poradie ich uspokojenia preto súd posudzoval len z dôvodu nutnosti splnenia oboch kritérií pre posúdenie, či sa jedná o pohľadávky proti podstate (1/pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu a 2/ vecné kritérium podľa jednotlivých písmen ust. § 87 ods. 2 ZKR).

19) Čo sa týka spornosti časového kritéria u časti pohľadávok žalobcu, súd sa s argumentáciou žalovaného, že pohľadávka Sociálnej poisťovni vzniká dňom, kedy vzniká právo zamestnanca na príjem, a teda každou odpracovanou hodinou, resp. každým vykonaným úkonom, každým odpracovaným časom, nestotožňuje. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že dňom, kedy vzniká právo zamestnanca na príjem, vzniká poistenie, t. j. poistenecký právny vzťah nemocenského a dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti (§ 20 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Podľa § 142 ods.1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa poistné platí za kalendárny mesiac pozadu z vymeriavacieho základu zamestnanca, ktorým je obdobie kalendárneho mesiaca, za ktorý sa platí poistné (§ 138 ods. 1 a § 139 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.). Právo Sociálnej poisťovne požadovať od zamestnávateľa odvod poistného za zamestnanca preto nemôže vzniknúť skôr, než uplynutím kalendárneho mesiaca, za ktorý sa platí poistné (§ 142 ods. 1, § 138 ods. 1 a § 139 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). V ostatnom súd odkazuje na právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít, konkrétne 2Obdo/59/2019 a 2Obdo/33/2020, ktoré sa touto otázkou už opakovane zaoberali, kedy za rozhodujúcu skutočnosť vzniku pohľadávky Sociálnej poisťovne na poistné v zmysle § 143 ods. 2 zákona o sociálnom poistení považujú moment predloženia mesačného výkazu Sociálnej poisťovni a kedy súd nezistil žiadne skutkové a ani zásadné právne osobitosti tohto prípadu, pre ktoré by sa mal a mohol od týchto ustálených právnych záverov odchyliť. Súd preto považoval pohľadávky žalobcu - poistné za mesiac január 2020 v sume 1 197,27 Eur, poistné za mesiac február 2020 v sume 303,83 Eur a poistné za mesiac marec 2020 v sume 13,44 Eur za oprávnené ako pohľadávky proti podstate, nakoľko nebolo sporné, že ohľadom týchto pohľadávok bol predložený mesačný výkaz zo strany žalovaného až po vyhlásení konkurzu.

20) Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

21) Žalobca bol v konaní v konečnom dôsledku úspešný, vznikol mu preto nárok na náhradu trov tohto konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Podľa názoru súdu však sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v tomto konaní, a to skutočnosť, že súd žalobe žalobcu síce vyhovel, čo sa týka určenia statusu pohľadávok žalobcu ako pohľadávok proti podstate, avšak z iných dôvodov než tvrdil žalobca a v odôvodnení svojho rozhodnutia dal súd za pravdu argumentácii žalovaného, ktorá bola v tomto konaní kľúčová a právne významná a na základe ktorej sa súd odchytil od právnych záverov najvyšších súdnych autorít. Súd preto žalobcovi v súlade s ust. § 257 právo na náhradu trov tohto konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho písomného doručenia v troch vyhotoveniach na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, musí byť podpísané, datované a musí byť uvedená spisová značka tohto konania.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.